

Вазнесење Господње слави црква у четрдесети дан после Васкрсења Христова, када се Господ узнео на небо, и увек пада у четвртак шесте недеље после Васкрса. Пошто се Господ кроз четрдесет дана иза свога васкрсења јављао ученицима говорећи им о Царству Божијем и пошто им је заповедио да се не одаљују од Јерусалима но да чекају обећање Св. Духа, извео је Господ своје ученике до Витаније, подигао је своје руке и благословио их је, и благосиљајући их узнео се на небо.

Када су ученици са Горе Елеонске гледали на облак који је Господа сакрио од њихових очију и на небо, објавише им анђели да ће исти Исус који се од њих узнео на небо на исти начин доћи, као што су га видели да се узноси на небо (Дап. 1, 1-12; Мк. 16, 12-19; Лк. 24, 50-52). Као што се у Јерусалиму у четрдесети дан иза Васкрса ишло у Витлејем у литији, тако се и у другим местима Истока, где се славило Вазнесење, излазило на литију, као нпр. у Цариграду и Антиохији, тако се и у нашој Цркви у овај дан носи литија. При увођењу литургичких обичаја руководило се принципом што већег подражавања радњама Спаситељевим. У овом случају имало се у виду да је Господ извео своје ученике на Елеонску Гору (Лк. 24, 50), што значи у правцу према Витанији. Место са кога се Господ узнео на небо, било је одмах веома поштовано. Већ царица Јелена је дала саградити на Елеонској Гори велелепну базилику, коју су Сарацени на жалост разорили, и више није подигнута. Данас само једна мала црквица означава место, које се већ у IV –ом веку означавало као место вазнесења, и где се још и данас назире траг од стопе Спаситеља.

Извор: [Црквени гласник 198](#)

Галерија фотографија:

{slide=ВАЗНЕСЕЊЕ ГОСПОДЊЕ – СПАСОВДАН}

{gallery}vaznesenje17{/gallery}

{/slide}

Фото: Љ. Д.